

MURAT GÜLSOY- "BABA, OĞUL VE KUTSAL ROMAN"

<http://openingthemes.blogspot.com/2012/06/baba-ogul-ve-kutsal-roman.html>

“Baba, oğul ve kutsal roman” yaşadığım, yaşayacağım ruh bunalımını yüzüme vuruyor. Diplerden sesleniyor.

Çağdaş Türk Edebiyatı’nın fikrimce en güçlü kalemlerinden biri **Murat Gülsoy**’un, Can Yayınları etiketiyle çıkan “Baba, Oğul ve Kutsal Roman”ı. Kitabın isminde hiçbir illüzyon yok. “Kutsal Roman”. Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi’nde öğretim üyesi. Mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor. Aslında kitaplarını okumaya başlamamın da sebebi buydu. Her zaman çift yönlü insanlara gıpta etmişimdir. Biyografisini okuduktan sonra “Alemlerin Sürekliliği ve Diğer Hikayeler” ile başladım. “Binbirgece Mektupları”, “Büyübozumu” derken en son “Baba, Oğul ve Kutsal Roman”ı okudum. Romanın dili, akıcılığı konusunda eleştirecek bir nokta göremiyorum. Ya da henüz gelişme aşamasındaki bir meraklının fikirleri böyle de diyebilirim. Sayfalar istem dışı çevriliyor ve sona geliyoruz. Saf, akıcı bir Türkçeyle sunuluyor.

Kütüphanedeki kitaplarımı bıraktıkları izlere göre sıralandırıyorum. Bitmesine üzüldüklerim, sonunda bitti dediklerim, satırlarının altını çizdiklerim ve çizmeye kıyamadıklarım... İşte “Baba, Oğul ve Kutsal Roman” çizmeye kıyamadıklarımından. Çizmek yerine araya kâğıtlar koyarak ilerledim. Ama sonlara geldiğimde dayanamayıp döndüm ve üç can alıcı bölümün altlarını çizdim. Anı değil bunlar, bizim içimiz dedim. Herkese kalsın, benden sonraki herkes altı çizili cümleleri okusun.

“Beyaz uğursuz bulutlar içinde karanlık bir istasyon... Oysa benim bindiğim trenler her zaman elektrikliydi.”

Aslında bu cümle bize kitabın ne söylemek istediğini açık açık belirtiyor.

Kafka’dan Borges’e, Tanpınar’dan Nabokov’a sürükleniyoruz. Tam ortasında da yazarın kendisini buluyoruz. Bir yazarla karşı karşıyayız. Hayatının inişli çıkışlı grafiğinin acısını çeken ve bunun farkında olmanın ağırlığını kat kat hisseden bir yazarla...Aşk, evlilik, hayalkırıklığı içerisinde geçmiş bir hayata konuk oluyoruz. Bir kadının bir erkek üzerinde bırakabileceği etkinin vahşice değil, dokunaklı bir şekilde anlatılmasına şahit oluyoruz. Aşık bir adam, bu aşkı sömüren bir kadın, kadının ardından yaşananlar, evlilik, kadının tekrar gelişi ve “düşüş”ler ile ilerleyen bir roman. Onlarca düşüş. Hepsi birbirinden sert. Kahramana en çok acı çektiren nokta. Şu cümleyi kurabilecek farkındalıkta olma: “Düşüş sert oldu.” Bütün bunlar yaşanırken kahramanımızın yanında hiç ortadan kaybolmayan bir Kıtırmir var. Binbir surat Kıtırmir. Rüyalarda bilir kişi, “gerçeklik”te sakallı köpek Kıtırmir.

Peki ya buna ne diyeceğiz?: **“Herkesin kıyameti kendine...”**

O sayfayı açıp tekrar baktım. Bu satırın altını çizip şunları yazmışım:

“Herkesin kıyametinin geleceği yol başka, getirecekleri başka. Aslında herkesin evreni de kendine değil mi? Herkesin varlığı, yokluğu...”

Evrende başkalaşmayı, yabancılaşmayı sevenlerin, hatta buna mecbur kalanların trajikomik hali demiştim buna. –Kendimi de unutmadan tabii.- Bu yorum konusunda hala emin değilim. Ama sanırım haksız da sayılmam.

Ortaları geçince řu satırlara rastlıyoruz:

“Oysa bu ülkede düşünce suçu diye bir şey var. Düşünen kafanın taşla ezildiği bir coğrafyadan söz ediyoruz. Sabahattin Ali. Ve diğerleri. Yıllar yılı işkencehanelerde, hapisanelerde çürütölen aydınlar. Suçları, doğru bildiklerini söylemek...”

Yalnızlığın, soyutlanma isteğinin nedenlerini ararken mihenk taşına basıyoruz. Yine kendi notlarıma yer vereceğim. Günümüz gerçeklerini görmek adına. řu satırları eklemişim:

“Altı çizili satırları okuduktan yaklaşık beş gün sonra Fazıl Say’ın fikirleri yüzünden, daha doğrusu bunları yazılı olarak ifade ettiği için, bir buçuk yıl hapsinin istemi haberiyle karşılaştım...”

“Düşünen kafanın taşla ezildiği bir coğrafya...” Hayranlığım artıyor kitaba. Ve tabii ki yazarına.

“Baba, Oğul ve Kutsal Roman” çizilmeye kıyılmayanlar arasında altı çizili şekilde kalmayı sonuna kadar hak ediyor...